

Hồi thứ hai mươi tư

Hàng Tung Bí Mật Của Hoàng Sơn Đôn Khách Cát Ngu Nhân

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy nghe nói thì đều thầm nghĩ tình yêu của cặp Võ Lâm Kỳ Nhân này mới thực gọi là đậm thắm đến độ ý động tâm thông, họ ở xa nhau hàng ngàn dặm mà có thể hiểu rõ ý nghĩ của nhau như ngồi đối diện.

Nghĩ đoạn, cả hai cùng nghiêng mình nhận phải. Bách Diểu Tiên Nhân Đỗ Vô Đâu cũng linh đim cặp mắt, trầm ngâm giây lát rồi hỏi có vẻ cảm xúc:

- Ta cùng Công Tôn Đỉnh phân ly, từ một giáp tí trước, nay lại sắp cùng nhau trùng tụ ở một giáp tí sau. Trong quãng thời gian ly tụ ấy, chúng ta đều đã được tỉnh tiến hơn xưa, nhưng cũng đã phải bỏ phí mất cả một chuỗi ngày tháng tươi đẹp hơn sáu mươi năm trời. Xem vậy đủ thấy, một cuộc duyên hợp tốt đẹp của kiếp con người đâu phải dễ dàng mà có được cho nên ta mong rằng Phó lão đệ và Nhân cô nương cũng nên lấy chuyện chúng ta làm gương mà cùng kính mến thương yêu, lượng giải lẫn nhau, cố giữ sao cho bền ái khỏi nổi cơn sóng gió mới mong nắm được hạnh phúc lâu dài.

Nghe lời khuyên nhủ của vị nữ ẩn hiệp, Nhân Thu Thủy hơi e thẹn đỏ mặt, nhưng nàng chợt nhớ đến chuyện con Anh Vũ Bích Linh bị thất lạc thì nàng vội lên tiếng tường thuật lại cho Bách Diểu Tiên Nhân nghe với những nhận xét của Công Tôn Đỉnh để che lấp thẹn thùng ...

Chính lúc hai người vừa đến, Đỗ Vô Đâu không thấy chim Anh Vũ đi theo, bà có ý nghi nhưng chưa tiện hỏi đợi khi nghe Thu Thủy thuật rõ chuyện xong, bà ta mới cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi mỉm cười nhận xét y như Công Tôn Đỉnh, mà rằng:

- Con Bích Linh của ta vốn thông minh và khôn ngoan tuyệt trần, không khi nào nó chịu đi theo bọn hung tà đâu ? Chắc nó phát hiện điều bí mật quan trọng gì trong sào huyệt lão quái nên nó mới thừa cơ ở lại dò xét. Nhân cô nương cứ yên tâm thế nào đến ngày Đại Hội Hoàng Sơn nó cũng trở về, và biết đâu nó chẳng dò xét được nhiều điều giúp ích cho các tay anh hào dự hội cũng nên ?

Phó Thiên Lân và Thu Thủy nghe hai vị kỳ nhân cái thế Công Tôn Đỉnh và Đỗ Vô Đâu đều suy đoán và nhận định con Bích Linh có những điểm giống nhau nên họ trú bỏ được nỗi lo lắng về chuyện này và cùng đứng dậy thi lễ cáo từ để được sớm trở về Lãnh

Nguyệt Đình tại Cửu Hoa Sơn, bàn bạc kế hoạch quyết chiến và chế thắng giữa hai phe chánh tà trong kỳ đại hội sắp tới.

Bách Diểu Tiên Nhân Đỗ Vô Đâu khẽ ngược mắt ngắm nhìn Phó Thiên Lân và Thu Thủy một lượt rồi ân cần hỏi:

- Ta và Công Tôn Đỉnh, tuy lòng trần đã nguội lạnh, quyết không tái xuất giang hồ nữa. Nhưng vì thâm cảm tình ý và công lao khó nhọc bốn ba ngàn dặm của Phó lão đệ đối với chúng ta nên chúng ta sẵn sàng giúp đỡ. Phó lão đệ và Nhân cô nương có vấn đề gì khó giải quyết, hoặc tâm nguyện chưa hoàn tất thì cứ nói ra, xem ta có thể giúp được chăng ?

Phó Thiên Lân vội ứng thanh đáp:

- Văn bối chẳng có tâm nguyện riêng tư gì đáng nói, chỉ có một nỗi lo âu là trong bọn “Vực ngoại Tam Hung” có hai lão ma đầu Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử và Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, một tên giỏi nghề nuôi rắn độc, một tên có tài điều khiển thú dữ. Vậy đến ngày đại hội Hoàng Sơn cầu xin lão tiên bối phái khiến mấy linh cầm đến Thanh Lương Đài để trừ khử những loài xà thú, giúp đỡ quần hiệp chính phái một tay có được chăng ?

Bách Diểu Tiên Nhân Đỗ Vô Đâu không cần nghĩ ngợi đã mỉm cười gật đầu nhận lời:

- Được rồi, đến lúc bấy giờ chắc ta cùng Công Tôn Đỉnh đi trùng tu rồi chúng ta sẽ chọn trong bầy linh cầm, lấy mấy con có tài khắc chế xà thú và cho cặp thần điều hướng dẫn đến Hoàng Sơn đặt dưới quyền chỉ huy của lão đệ.

Được Đỗ Vô Đâu nhận lời, Phó Thiên Lân hết sức mừng rỡ vội gập mình cảm tạ. Diêng Thu Thủy hình như sức nghĩ ra điều gì, nàng liền mỉm cười bảo Phó Thiên Lân:

- Lân ca không có tâm nguyện riêng, nhưng tiểu muội thì lại có điều muốn thỉnh cầu Đỗ lão tiên bối, và không muốn cho Lân ca nghe biết. Vậy Lân ca xin hãy lại đằng kia nhìn ngắm bầy chim một lát được không ?

Phó Thiên Lân tuy không rõ Thu Thủy định bày trò gì ? Nhưng chàng cũng phải theo lời bước ra một quãng xa rồi gọi con Cút mổ sắt trong tay áo, hái mấy trái cây lạ, chia cho nó cùng ăn.

Thu Thủy đợi Phó Thiên Lân bước ra xa, nàng mới tới bên cạnh thì thầm kể cho bà nghe câu chuyện giữa Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hưng si luyến Phó Thiên Lân, và giữa nàng với cô ta đã kết bạn tâm giao.v.v... Kể xong, Thu Thủy lại cau mày khẽ nói tiếp:

- Tiên bối thử nghĩ xem chị ấy có đáng thương không ? Điều đáng quý nhất là chị ấy tuy sống trong vũng bùn nhơ, nhưng vẫn giữ được phẩm giá trong sạch cho đến ngày nay, hãy còn nguyên vẹn là cô gái băng trinh. Do đó, văn bối muốn thành toàn việc này nhưng

xem ra hình như lân đại ca đối với chị ấy không có chút tình thương yêu gì cả ? Chẳng lẽ trời xanh lại khéo ghen ghét kẻ má hồng, lại định bắt một cô gái đáng thương đáng mến và cũng đáng kính như chị ấy phải chịu cảnh mệnh bạc như tờ giấy mỏng hay sao ?

Bách Diểu Thiên Nhân Đỗ Vô Dầu ngồi yên nghe Thu Thủy xong, bà khẽ chớp mắt nhìn nàng gật đầu khen ngợi:

Nhân cô nương, cô được tâm tư độ lượng tốt đẹp như vậy, dù giang hồ hiểm ác đến đâu chẳng nữa, cũng sẽ ảnh hưởng mà biến thành cuộc sống yên vui hoà hảo ! Còn Phó lão đệ là người đàn ông hoàng đứng đắn, ái tình chuyên nhất, thấy sắc đẹp mà không mê đắm thì hà tất cô nương lại bắt chàng làm một điều mà thâm tâm chàng không muốn ? Còn điều nữa là không hiểu nhân phẩm của Đông Hải Kiều Bà sư phụ Cổ Phiêu Hương có được khá không ?

Thu Thủy nghĩ ngợi giây lát đáp:

Tuy vẫn bối đã một lần bị bà ta tung chưởng đánh bể thuyền chìm xuống biển cả, tính mạng lâm nguy, nhưng vẫn bối vẫn nhận thấy trong số “Vực ngoại Tam Hung”, riêng Đông Hải Kiều Bà, ngoài tính nết kiêu ngạo và hơi hiếu sát, không thấy bà ta có điều gì ác độc xấu xa cho lắm. So với các tên Nam Hoang Hạc Đạo và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử thì nhân phẩm của bà có phần khác hơn nhiều.

Nghe xong, nét mặt Đỗ Vô Dầu lộ vẻ vui tươi như đã tìm được quyết định về chuyện này, bà ta khẽ mỉm cười bảo Thu Thủy:

- Nhân cô nương hãy yên tâm cùng Phó lão đệ trở về Cửu Hoa Sơn với các bằng hữu trong “Bình tung ngũ hữu”, bàn việc đối phó với hung tà. Còn tâm nguyện của cô nương, đợi sau khi Đỗ Vô Dầu và Công Tôn Đình trùng tụ, thế nào chúng ta cũng có cách thu xếp ổn thôi.

Được Đỗ Vô Dầu nhận lời giúp hoàn thành ý nguyện Thu Thủy mừng rỡ vô cùng, nàng vội vã gọi Phó Thiên Lân lại, rồi cùng chàng bái tạ cáo từ. Đỗ Vô Dầu sai con thân điều của bà ta đưa hai người trở về, để mỗi người được ngồi riêng trên lưng một con cho thư thả hơn và cũng nhân tiện để cho chúng nhận rõ đường đến Cửu Hoa Sơn sau này.

Đến khi rời khỏi Vô Dầu cốc, Thu Thủy ngồi trên lưng thân điều bỗng đề khí gọi Phó Thiên Lân nói:

- Lân ca, Đỗ lão tiên bối nhận lời đến kỳ đại hội Hoàng Sơn sẽ phái linh điều đến giúp chúng ta tiêu diệt độc xà mãng đó, vậy chúng ta nên ghé Hoa Sơn cho chúng nhận đường. Hơn nữa, đã lâu ngày tiểu muội không gặp ân sư, nên cũng muốn tiện dịp này về thăm người một lát rồi sẽ đi Cửu Hoa Sơn, chẳng hay Lân ca có bằng lòng không ?

Lúc này, đối với Thu Thủy, điều gì mà Phó Thiên Lân chẳng bằng lòng, cho nên sau khi nghe nàng nói, chàng vội mỉm cười gật đầu đồng ý ngay. Nhân Thu Thủy liền đưa mắt biện nhận phương hướng rồi khẽ vỗ lưng chim chỉ hướng Hoàng Đơn thẳng tới.

Khi vừa đặt chân xuống Thanh Lương Đài, quang cảnh nơi đây khiến cả hai đều sửng sốt lo sợ. Chỗ ẩn cư của Hoàng Đơn độn khách Cát Ngưu Nhân chỉ còn là một căn nhà vắng tanh, không một bóng người, từ phía nhện giăng bụi phủ đầy đặc, hình như lão hiệp khách đã lâu chưa hề bước chân về đây lần nào ?

Nhìn cảnh tượng, Thu Thủy lo lắng hỏi với nét mặt kinh ngạc:

- Lân ca, tiểu muội còn nhớ lúc chia tay tại Lãnh Nguyệt Bình, ân sư có nói là người sẽ về Thanh Lương Đài để tĩnh tọa luyện công và căn dặn rằng trước kỳ Đại hội Hoàng Đơn, người không cho phép chúng ta về thăm hỏi làm rộn. Thế mà tại sa người không về đây ? Hay là giữa đường đã gặp chuyện nguy hiểm rồi ?

Phó Thiên Lân nghĩ mãi cũng không hiểu rõ nguyên do, nên chàng đành phải an ủi Thu Thủy:

- Thu muội bất tất phải quá lo như thế ! Vì với kinh nghiệm giang hồ và võ công tuyệt thế của Cát sư thúc thì không thể nào để xảy ra chuyện gì được ? Chắc là người bận việc quan trọng khác nên tới trễ, chỉ bằng chúng ta hãy về chỗ ẩn cư của Bạch lão tiên bối tại Cửu Hoa Đơn, may ra có tin của Cát sư thúc cũng nên.

Nhân Thu Thủy hiểu rõ công lực của ân sư nàng cao siêu hơn các vị hiệp khách trong nhóm “Bình tung ngũ hữu” nhiều và chắc chắn không thể nào thua sút bọn “Vực ngoại Tam Hung”. Cho nên nàng hơi yên tâm. Còn chuyện xảy ra kỳ quá bất ngờ nên nàng khó tránh khỏi lo âu buồn bã. Tuy nhiên, nàng cũng lại phải cùng Phó Thiên Lân cưỡi thần điêu bay về Cửu Hoa Đơn chứ biết làm sao hơn ?

Khoảng cách giữa Hoàng Đơn - Cửu Hoa cũng chẳng bao xa, lại được tốc độ phi hành của cặp thần điêu rất lẹ nên chẳng mấy chốc đã về đến nơi. Sau khi hạ xuống đỉnh núi, cặp chim thần liền vươn cổ nhìn hai người khẽ kêu lên mấy tiếng tỏ ý từ biệt rồi mới cất cánh trở về Vô Đầu Cốc.

Lúc này, các vị trong nhóm “Bình tung tứ hữu” đều ẩn cư trong động phủ của Bạch Nguyên Chương để khổ luyện thần công chờ ngày đại hội Hoàng Đơn ra tay tiêu trừ bọn “Vực ngoại Tam Hung”. Riêng Tuệ Giác Thần Ni thì đã trở về Kỳ Liên Đơn và hứa đúng ngày hẹn sẽ tới Thanh Lương Đài tham dự đại hội.

Sau khi vào động tham yết các vị lão hiệp, Thu Thủy liền hấp tấp hỏi:

- Thừa các vị lão tiền bối, chẳng hay ân sư của văn bối có trở lại đây lần nào nữa không ?

Nghe hỏi, trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương lộ vẻ kinh ngạc:

- Tại sao Nhân cô nương lại hỏi như thế ? Hôm trước lệnh sư Cát đại hiệp đã có nói là người trở về Thanh Lương Đài để tinh luyện thần công, chuẩn bị tham dự Trùng Dương đại hội...

Nghe nói ân sư không trở lại Cửu Hoa Sơn, Thu Thủy lấy làm lạ và lo lắng quá nên nàng không đợi Bạch Nguyên Chương nói hết đã ngắt ngang:

- Văn bối cùng lân ca vừa mới từ Hoàng Sơn về đây và được biết sau khi rời khỏi Lãnh Nguyệt Bình, ân sư văn bối đã bị mất tích thành linh, không rõ đi đâu ?

Mọi người trong nhóm “Bình tung ngũ hữu” nghe tên Hoàng Sơn Động Khách Cát Ngụ Nhân bỗng nhiên mất tích thì ai nấy đều kinh ngạc vô cùng và đồng loạt lên tiếng giục Thu Thủy kể rõ đầu đuôi câu chuyện để tiện suy đoán.

Nhân Thu Thủy vội vàng thuật lại cho mọi người rõ từ lúc nàng ở Lưu Sơn hy sinh viên “Cửu chuyển Phẫn Hồn Đơn”, nghĩa phụ Bạch Y Đà ông Ông Vụ Viễn. Sau đó lại đi Hoa Sơn cầu được, trong lúc cứu người trúng độc Thiên Lam kiếm bị cắt một ngón tay rồi được Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương đưa về Thúy Vi đảo và lúc ở đó trốn về thì gặp Đông Hải Kiều Bà ở giữa biển bị bà ta tung chưởng đánh bể thuyền, chết giấc chìm xuống biển, may nhờ thần diệu của Bách Cầm Thiên Tử Công Tôn Đình cứu về Mãng Thương Sơn.v.v...

Nghe xong Bạch Nguyên Chương mừng rỡ hỏi:

- Nhân cô nương may mắn gặp được Bách Cầm Thiên Tử Công Tôn Đình như vậy, chẳng hay cô nương có cầu xin ông ta cho mượn mấy linh cầm ...?

Thu Thủy lại ngắt lời Bạch Nguyên Chương đáp:

- Về việc mượn chim để diệt trừ độc xà ác thú của bọn Tiêu Dao lão quái và Đồng Cổ Thiên Tôn xin Bạch lão tiền bối cứ yên tâm, thế nào đến Tiết Trùng Dương mừng chín tháng chín cũng sẽ có linh cầm bay đến Hoàng Sơn trợ giúp.

Nguyên các vị trong nhóm “Bình tung tứ hữu” đối với nhóm giống xà thú dữ tợn kỳ độc của bọn “Vực ngoại Tam Hung” đều cảm thấy rất khó khăn đối phó đến nay nghe Thu Thủy nói đã mượn được linh cầm trợ trận, thì vị nào vị nấy đều lộ vẻ vui mừng khôn tả.

Lúc đó Thu Thủy khẽ liếc Thiên Lan một cái rồi tiếp tục:

- Về việc trừ xà thú của đối phương tuy không lo ngại nữa, nhưng chẳng hay các vị lão tiền bối có được biết tin Đan Tâm Kiếm Khách bị quần tà uy hiếp, không cho giúp đỡ phe chúng ta trong kỳ Đại hội Hoàng Sơn hay chưa ?

Nghe tin này mọi người đều sửng sốt kinh hãi và đồng giục Thu Thủy kể rõ nguyên nhân. Trong khi nàng chưa kịp đáp thì Thiên Lâm đã lộ vẻ sượng sùng đáp thay:

- Việc này lỗi do văn bối bất tài gây nên. Nguyên lúc đi Lữ Sơn tìm Thu muối dọc đường văn bối chẳng may gặp bọn Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn dẫn bày ác thú cùng thủ hạ, đồ đệ chặn đường cướp thanh Thiết kiếm Chu Ngân. Tuy văn bối đã tự hủy Thiết kiếm nhưng vẫn vô tình để chúng đoạt mất khúc chuôi kiếm gãy có điểm Bích Nguyệt Chu Ngân. Do đó chúng đã lợi dụng khúc kiếm gãy này để uy hiếp Như lão tiên bối và bắt buộc người không được ra tay trợ lực chúng ta trong kỳ đại hội ...

Đến đây chàng liền kể rõ sự việc xảy ra và đọc lại cho mọi người nghe bài thơ tứ tuyệt do Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân ghi trên vách Cửu tự động tại Đan Tâm Bích.

Bình tung tứ hữu ngời lắng lắng nghe xong, người có tính nóng nảy nhất trong nhóm là Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đã giận dữ lên tiếng đầu tiên:

- Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, thực đã uống danh một người được giới võ lâm kính mến. Tại sao ông ta không biết phân rõ trắng đen, phải trái mà lại hàm hồ như thế? Đại hội Hoàng Sơn có ông ta cũng chẳng hơn gì, mà không có ông ta cũng chẳng mất gì. Lão Hùng này không tin rằng bọn Vực ngoại Tam Hung đã có tài làm được trò gì?

Thấy bạn nóng nảy bức tức như vậy, Động Đình Diệu Tẩu Vân Cửu Cao vẫn bình tĩnh mỉm cười khuyên giải:

- Hùng huynh chớ nên nóng tính nghi oan cho bậc hiệp sĩ tiền bối, theo dự đoán của tiểu đệ Đan Tâm kiếm Khách không đến nổi thiển bạc như thế đâu, chắc là ông ta có thâm ý gì cũng nên? Chỉ đáng lo về chuyện Cát đại hiệp bỗng nhiên mất tích. Rủi mà đến ngày đại hội Cát đại hiệp không có mặt ở Hoàng Sơn thì thực lực chúng ta hơi bị thua sút đối phương nên chúng ta cần phải bàn tính trước mới được.

Nguyên theo kế hoạch mọi người đã bàn định thì đến ngày đại hội sẽ mời Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngưu Nhân đối phó với tay cao cường nhất trong bọn Tam Hung là Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm, Tuệ Giác Thần Ni thì vì mối thù của người tục gia sư đệ Hồng Phát Tuý Linh Quan Tổng tự nhiên phải đối phó với Ngọc Chí Linh Xà Tiêu Dao Tử. Còn Vân Lão Ngưu Nhân hợp sức Hùng Đại Niên đối phó với Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ; Bạch Chương Nguyên và Vân đạo trưởng sẽ dùng song kiếm Lưu Vân và Lạc Ngọc Thanh Mang chăm sóc Nam Hoang Hạt Đạo Phỉ Kỳ Nam. Như vậy có thể ngang tay thủ hoà!

Còn Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương và lũ môn hạ nghiệt ác của các tên lão quái thì đã có Nhân Thu Thủy, Phó Thiên Lâm với pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp cũng đủ

sức đối phó. Cho nên, chỉ đáng lo về mặt xà cổ kỳ độc, mãnh quái dị thú mà sức người khó chống nổi.

Ài dè đến nay, vừa may mắn mượn được linh cầm, khắc chế xà thú thì nhân vật đầu não quan trọng đủ sức đối phó với Đông Hải Kiều Bà lại bỗng nhiên mất tích, khiến mọi người phải lo lắng suy tính mãi vẫn không tìm được cách sắp xếp ổn thoả. Riêng thu hỷ lại càng lo lắng nhiều hơn về Cát Ngu Nhân nên nàng đã đề nghị chia nhau xuống núi đi tìm, và sẽ trở về tụ họp tại Hoàng Sơn trước Tết Trùng Dương vài ngày.

Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương ngồi suy nghĩ một lúc lâu, cũng nhận thấy còn tới hơn ba tháng nữa mới tới đại hội Hoàng Sơn, nếu ngồi chờ ở Lãnh Nguyệt Bình thì cũng vô ích. Chỉ bằng, nên theo lời đề nghị của Thu Thủy, chia nhau xuống núi đi dò xét xem tại sao Cát Ngu Nhân lại bỗng nhiên mất tích ?

Tuy chủ ý đã quyết định nhưng Bạch Nguyên Chương vẫn cho rằng kỳ hội Hoàng Sơn đã gần kề, nên cố tránh không gây chuyện lời thoi nữa, cho nên ông ta đề nghị có đi thì cũng chỉ nên chia nhiều lắm là hai toán, để tránh lực lượng khởi bị yếu ớt khi bất ngờ gặp bọn ma đầu ở dọc đường.

Nghे lời đề nghị của Bạch Nguyên Chương mọi người đều gật đầu đồng ý khen phải. Bạch Nguyên Chương liền cất đặt: Động Đình Điều Tẩu Vân Cửu Cao là người lão thành cẩn thận lãnh trách nhiệm hướng dẫn Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên cùng Cô Vân đạo trưởng đi về phía Đông. Còn lão ta hướng dẫn Phó Thiên Lâm và Thu Thủy đi về phía Tây. Lão còn cẩn thận dặn dò mọi người nên tính toán lộ trình kỹ lưỡng để có thể về tụ tập tại Thanh Lương Đài chậm nhất là trước Tết Trùng Dương một hoặc hai ngày.

Toán Động Đình Điều Tẩu, Cô Vân đạo trưởng và Trường Bạch Tử Đồ thấy Bạch Nguyên Chương sắp đập thoả đáng liền từ biệt xuống núi đi trước. Còn lại toán Bạch Nguyên Chương, lão liền lấy viên Bửu Thiên Hoàn mới luyện xong đưa cho Phó Thiên Lâm mỉm cười nói:

- Phó lão đệ, viên Bửu Thiên Hoàn này tuy chưa được phối chế với cây Thuỷ Tỳ Thạch Nhữ và vì non lửa đã mất nhiều công hiệu. Nhưng dù sao thì con Đực Thủ Địa Long cũng là loại linh dược rất quý, lại được lão phu tốn công khó nhọc nhiều ngày để luyện chế, lão đệ hãy dùng tạm may ra có thể tăng được một vài thành nội lực chân khí chăng ?

Phó Thiên Lâm vội tươi cười đáp tạ:

- Kính thưa Bạch lão tiên bối, nơi đây văn bối đã được Bách Điều Tiên Nhân Đồ lão tiên bối lưu lại trong Vô Đầu Cốc cho hưởng dụng một số linh dược dị quả nên về phương

diện chân lực đã được tăng tiến rất nhiều, vậy xin lão tiên bối hãy dành riêng Bảo Thiên Hoàn này để lại chờ lưu dụng vào dịp khác.

Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đã được nổi danh thần y, đương thời tất nhiên phải có tài quan sát khí sắc cho nên sai khi nghe Phó Thiên Lân nói, lão liền ngấm nhìn sắc diện của chàng một chập. Quả nhiên thấy nét mặt hồng hào, tinh khí hội chiêm chứng tỏ về phương diện nội công của chàng đã tăng rất nhiều. Do đó, lão liền cất thu viên Bảo Thiên Hoàn, lấy một chiếc bình bạch ngọc đưa cho Phó Thiên Lân và mỉm cười nói:

- Hiện nay, viên thuốc này tuy có giảm mất phần nào năng lực về phương diện tăng cường chân lực, nhưng nếu để chữa trị nội thương thì không thua gì các loại tiên đan cải tử hoàn sinh. Còn công dụng của nó tuy không có tính chất giải được chất độc nhưng cũng có thể đánh bằng viên Cửu Nhuyễn Phấn Hồn Đan của lão phu luyện chế. Hiện giờ lão đã không dùng tới, hãy nên mang theo đề phòng khi cần thiết thì giúp người khác càng hay.

Phó Thiên Lân vừa đón nhận viên thuốc xong, thì sực nhớ đến con Cút mổ sắt của Công Tôn Đỉnh tặng cho chàng, liền giũ tay áo gọi linh điều ra, để đậu trên bàn tay cho Bạch Nguyên Chương quan sát, luôn tiện cũng kể cho lão hiệp nghe về sự tích oai dũng của linh điều đại Bách thủ nham, đã làm một cuộc hành trình suốt từ đầu đến đuôi trong bụng con dị thú Khai sơn thần tê của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, khiến lão ta phải tức giận ứa gan mà ko làm gì nổi.

Bạch Nguyên Chương thấy hình thù con Cút mổ sắt này chỉ lớn bằng con gà con, nhắm mắt rụt cổ đứng co một chân trên lòng bàn tay Phó Thiên Lân, trừ chiếc mổ nhọn, vừa dài vừa đen láng trông như chiếc dùi sắt ra không thấy có vẻ gì khác lạ ? Nhưng lão đã nghe Thiên Lân thuật chuyện nó đã đủ sức mạnh để hạ sát một thân thú oai dũng có sức húc đổ núi đá như con Khai sơn thần tê và lại là tặng vật của bậc kỳ nhân cái thế như Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh thì lão biết con chim này không phải vật thường, nên lão liền móc trong bọc ra một viên Cổ nguyên ích khí linh đan, khẽ dùng sức búng viên thuốc lên cao hơn mười trượng.

Hành động này của lão quả nhiên đã biết rõ được đặc tính thông linh của con Cút mổ sắt. Nguyên lúc đó, nó đang lim dim đậu trên lòng bàn tay của Thiên Lân, vừa nhìn thấy viên linh đan do Bạch Nguyên Chương tung ra đó đã hoá thành một vệt khói xám như sợi chỉ, vọt lên không đuổi theo đón lấy viên linh đan. Sau khi nuốt xong, nó liền quay đầu về nhìn Bạch Nguyên Chương khẽ kêu vài tiếng như tỏ ý cảm tạ, rồi chập cánh lao xuống như ánh điện chớp, và rúc vào nắm trong ống tay áo của Phó Thiên Lân như cũ.

Mọi người nhìn thấy linh điều linh tuệ và khôn ngoan như vậy thì đều bật cười tỏ ý mừng rỡ. Kế đó, Thu Thủy lên tiếng hỏi Bạch Nguyên Chương:

Thưa Bạch lão tiên bối hiện giờ chúng ta quyết định đi về hướng Tây, nhưng không biết nên đi theo hướng nào cho tiện?

Bạch Nguyên Chương lắc đầu cười nói:

- Việc tôn sư Cát đại hiệp bỗng nhiên mất tích, tuy không lo ngại xảy ra việc gì nguy hiểm vì người đã có sẵn thần công tuyệt thế để tự bảo vệ. Nhưng về phương hướng thất lạc thì không biết đâu mà suy đoán ? Chúng ta chỉ có cách là cứ gặp đâu đi đấy để dò xét tin tức mà thôi, và không chừng gì nay đại hiệp đã về Hoàng Sơn rồi cũng nên.

Vietkiem.com